

Arrest

nr. 42 152 van 22 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 18 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS loco advocaat F. JACOBS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleoonse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen als etnische Mandingo in het dorp Maboroba van Bombali district. Uw ouders zijn overleden en u werkte als landbouwer. U was een sympathisant van de voormalige regeringspartij SLPP en vroeg een lidkaart aan. Tijdens de tweede ronde van de nationale verkiezingen op 8 september 2007, werkte u in een kiesbureau van uw dorp en stond u toe dat enkele kiezers meerdere keren konden stemmen. U werd ter plaatse opgepakt door de politie en gedurende 4 maanden vastgehouden in een gevangenis van Makeni. Na tussenkomst van uw advocaat, werd u op 8 januari 2008 vrijgelaten op borg. U kon geen getuige vinden die u kon steunen op de geplande zitting van 15 januari 2008 voor een rechtbank in Makeni. U verscheen niet op voornoemde zitting, maar dook onder in de brousse en verschillende dorpen gedurende vijf dagen. Vervolgens verbleef u een week bij uw zus in de stad Bo. Daarna verbleef u verschillende maanden bij een familie kennis te Freetown, (A.M.). Uw zus

contacteerde een blanke man, (P.), die u hielp Sierra Leone te verlaten. Op 28 juli 2008 nam u vanuit de luchthaven van Lungi een vliegtuig naar twee u onbekende landen. Tenslotte nam u op 29 juli 2008 een trein naar België, waar u op 30 juli 2008 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

U verklaarde uw land ontvlucht te zijn en er niet te willen terugkeren omdat u vreest te worden gerechtelijk veroordeeld wegens overtreding van de kiesregels. U verklaarde immers daadwerkelijk tijdens de tweede ronde van de nationale verkiezingen op 8 september 2007 in uw dorp te hebben toegelaten dat enkele kennissen uit uw dorp, die zoals u de politieke partij SLPP steunen, meerdere keren konden stemmen. U zou zijn opgepakt door de politie, vervolgens zijn vrijgelaten op borg en tenslotte zijn gevlucht alvorens de rechtbank uw zaak zou beslechten. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u op zich vreesde voor gemeenrechtelijke vervolging en dat u niet aantoonde dat dit dreigde neer te komen op vervolging omwille van politieke redenen zoals voorzien in de Geneefse Vluchtelingenconventie. U stelde weliswaar te hebben gehandeld om de voormalige regeringspartij SLPP te steunen, maar u toonde op geen enkele manier aan dat dit politieke aspect een rol dreigde te spelen tijdens de gerechtelijke procedure. Volgens uw advocaat in Sierra Leone riskeerde u een gevangenisstraf van 5 jaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 12), maar u kon dit niet hard maken. U verliet kennelijk uw land in de eerste plaats uit vrees voor de strafrechtelijke gevolgen van uw daden. Bovenal is uw relaas ongeloofwaardig wegens belangrijke tegenstrijdigheden en incoherente verklaringen. Zo stelde u op verkiezingsdag in uw kiesbureau werkzaam te zijn geweest voor de "National Electoral Commission (NEC)" -dat u aanvankelijk niet eens leek te kennen- maar bleek u tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal uw specifieke functie en concrete activiteiten niet te kunnen duiden (zie gehoorverslag CGVS, p. 3, 4, 9 en 10). U kon enkel vermelden dat u en uw twee werkcollega's kiesbrieven toonden aan kiezers en hen aanwezig waar te stemmen (CGVS, p. 10). U kon niet verduidelijken hoe de verkiezingen precies georganiseerd waren in uw kiesbureau (functies en taakverdeling), kende nagenoeg geen van de gangbare verkiezingstermen (zoals polling staff, party agents of representatives, domestic of local observers), en stelde vreemd genoeg geen legitimatiebewijs (badge) te hebben gehad als werknemer van het NEC (CGVS, p. 3, 4, 9, 10 en 14; zie informatie hierover in het administratief dossier). Wat de locatie en beschrijving van de verkiezingen in uw dorp betreft, situeerde u aanvankelijk uw kiesbureau aan een open plek in uw dorp en twee andere kiesbureaus elders, terwijl u nadien alle drie de kiesbureaus situeerde in één en hetzelfde gebouw met een zinken dak maar zonder volle muren (CGVS, p. 3 en 14). U kon niet nader preciseren hoeveel kiezers u toeliet meerdere malen te stemmen en verklaarde uiteindelijk dat het ging om enkele Mandingo's uit uw streek (p. 4 en 5). U kon zelfs hun namen niet opgeven, terwijl u anderzijds verklaarde dat alle Mandingo's elkaar kennen en dat u de mensen uit uw dorp kende (p. 4 en 5). Later verklaarde u dat een aantal van hen zelfs vrienden van u waren (p. 8). U kon evenmin concreet uitleggen op welke wijze u fraudeerde en wat de reactie van uw collega's was op uw werkzaamheden (p. 11). Met betrekking tot getuigen van uw overtredingen, stelde u aanvankelijk dat de politie zag dat u kiezers meer dan één keer liet stemmen en u dan ook ter plaatse oppakte (p. 4), maar later kon u geen getuige noemen en stelde u dat de politie niet zelf getuige was van uw overtredingen (p. 6). Voorgaande verklaringen zijn totaal ongeloofwaardig.

Uit uw relaas blijkt evenmin dat er ernstige aanwijzingen zijn om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming, zoals: doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, en willekeurig geweld in geval van een gewapend conflict. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat in het algemeen de situatie in Sierra Leone fundamenteel ten goede is gewijzigd. De burgeroorlog eindigde in 2002 en de laatste verkiezingen van 2007 -die de overgang van een SLPP-regering naar een APC-regering als gevolg hadden- werden door lokale en internationale waarnemers als grotendeels vrij en eerlijk beoordeeld (zie informatie in het administratief dossier). Uit voornoemde informatie blijkt verder dat er in het algemeen weliswaar problemen zijn betreffende ondermeer corruptie en straffeloosheid alsook van intimidatie en conflicten tussen aanhangers van verschillende politieke partijen, maar dat de Sierraleonense overheid in het algemeen de mensenrechten van haar burgers respecteert en dat er geen sprake is van politieke gevangenen of politieke vervolging. De doodstraf werd al lang niet meer uitgevoerd, maar is wel nog steeds wettelijk voorzien. Er zijn hoedanook geen redenen om aan te nemen dat u hieronder

*dreigt te vallen, gelet op de aard van uw vermeende overtreding van de kieswet en niet in het minst omdat de door u aangehaalde feiten totaal ongeloofwaardig werden bevonden.
U legde geen document voor dat een controle van uw identiteit of reisweg zou kunnen mogelijk maken.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. *“Verzoeker wenst te bepalen dat hij op 08.09.2007 degelijk in een kiesbureau gewerkt heeft maar dat dit niet in zijn dorp gebeurde, doch wel in de stad Kamabai. In zijn dorp waren geen kiesbureaus.”* Wel heeft hij mensen van zijn etnie, dorp en omgeving meermaals laten stemmen of aangespoord om voor de kandidaten van zijn partij te stemmen. Verzoeker benadrukt dat hij dit deed naar aanleiding van de tweede ronde van de verkiezingen omdat hij ervan overtuigd was dat de eerste ronde niet eerlijk was verlopen en dat zijn partij werd benadeeld. Hij wenst tevens te benadrukken dat de verkiezingen in het centrum van de stad plaatsvonden in wat hier een *“halle”* zou worden genoemd, namelijk in een vergaderplaats zonder muren maar afgedekt als bescherming tegen de zon en warmte. Het interview vond deels plaats rechtstreeks in het Engels deels in het Krio.

2. Over de procedure

2.1. Verzoeker duidt naast het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) *“De Belgische Staat, vertegenwoordigd door Mevrouw de Minister van Migratie en Asielbeleid”* als tegenpartij aan.

2.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. De minister van Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een slordig opgesteld verzoekschrift in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende *“de formele motiveringsplicht van administratieve akten”*, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, *“de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en (...) de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces”*, artikel 3 van het EVRM en artikel 1 van de Conventie van Genève.

Hij geeft een algemene uiteenzetting omtrent hetgeen de motiveringsplicht inhoudt, stelt dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan en voert een betoog omtrent de inhoud van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker vordert de RvV zijn persoonlijk geval te beoordelen in het kader van de volheid van rechtsmacht die hem door de wet werd toegekend, en haalt in dit kader rechtsleer aan.

Betreffende de motivering die stelt dat de door hem ingeroepen problemen van gemeenrechtelijke aard zijn en dat hij niet aantoont dat hij vervolging riskeert omwille van politieke redenen doet verzoeker gelden dat hij de verkiezingen heeft proberen te manipuleren en dat dit op zich een politieke daad is. Deze politieke daad heeft strafrechtelijke gevolgen zoals voorzien bij de wet. Dit houdt echter niet in dat de toepassing van de strafwet geen politiek aspect kan hebben, onder meer wat betreft de bepaling van de straf waarvoor een minimum en een maximum is voorzien. Het CGVS zou verzoeker ten onrechte

verwijten dat deze niet heeft aangetoond dat het politieke aspect een rol dreigde te spelen tijdens de gerechtelijke procedure daar dit aspect niet werd onderzocht door het CGVS dat zich ertoe beperkte een aantal doelgerichte vragen te stellen. Verzoeker stelt dat hij helemaal niet werd geconfronteerd met deze problematiek, die voor het eerst in zijn beslissing te lezen staat. Het CGVS zou evenmin verduidelijken wat het bedoelt wanneer het stelt dat verzoeker niet kon hard maken dat hij een gevangenisstraf riskeert van vijf jaar. Uit het gehoorverslag kan niet worden afgeleid op welke basis dit besluit is gesteund.

Verzoeker stelt dat het verhoorverslag uitermate slordig is opgesteld en bijna onleesbaar geschreven is. Alleszins laat het niet toe een reëel overzicht te hebben van de vragen en antwoorden, welke in telegrafische stijl zijn opgesteld. Volledige zinnen zijn zeldzaam. Derhalve acht verzoeker het noodzakelijk de nota's voor te leggen die tijdens het interview door zijn advocaat werden genomen. Uit deze nota's zou blijken dat hij slechts zelden lacunaire antwoorden heeft gegeven. Uit de nota's van verzoekers advocaat blijkt tevens dat de dossierbehandelaar reeds tijdens het interview duidelijke tekens heeft gegeven van partijdigheid door te stellen dat hij verzoeker niet geloofde.

Uit de vergelijking van de nota's van de dossierbehandelaar en die van zijn advocaat blijkt volgens verzoeker dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdige verklaringen niet zo evident zijn als beweerd door het CGVS. Verzoeker houdt voor duidelijk te hebben gezegd wat de letters NEC betekenen en heeft gezegd te hebben gewerkt voor zijn partij. Hij heeft tevens uitgelegd hoe de verkiezingen verliepen en heeft zich dus niet ertoe beperkt te stellen dat hij en zijn twee collega's kiesbrieven toonden aan kiezers en hen aanwezig waar te stemmen. Het CGVS zou bovendien niet hebben begrepen wat verzoeker uitlegde vermits de toelichting in verband met de kandidaten is weggefallen in de nota's van het CGVS. Het 'waar' te stemmen zou dienen te verwijzen naar zowel de lokalisatie van het stembureau als het aankruisen van de kandidaten.

Verzoeker doet gelden dat hij nooit heeft gesteld dat de verkiezingen in zijn dorp plaatsvonden doch wel dat de dorpingen in Kamabai gingen stemmen. In de nota's van het CGVS zou wel vermeld worden dat verzoeker zou aarzelen en van versie veranderen doch niet welke de vragen en antwoorden zijn die tot dit besluit zouden moeten leiden. De nota's van het CGVS zouden geen controle toelaten van de verklaringen van verzoeker vermits deze niet te lezen staan.

Aangaande de incoherentie omtrent de getuigen van zijn overtredingen voert verzoeker aan dat de politie gestationeerd was in de nabijheid van de hal waar de verkiezingen plaatsvonden. Tijdens het stemmen was de politie in de hal niet aanwezig. In de mate dat deze echter geen muren had doch slechts was overdekt is het niet uitgesloten dat de politie hem heeft zien handelen. Verzoeker was bezig en kan niet met zekerheid zeggen of hij al dan niet gezien of geobserveerd werd door de politie voor hij werd opgepakt. Hij weet niet welke getuigen de overheid heeft laten getuigen. Dit zou hem niet zijn gezegd en zijn advocaat zou hem hieromtrent geen aanwijzingen hebben gegeven. Wel diende verzoeker het tegenbewijs te leveren door middel van een getuige.

Het argument aangaande het ontbreken van identiteitsdocumenten en reisdocumenten is volgens verzoeker niet voldoende om de bestreden beslissing te staven daar het CGVS voor het overige geen aanwijzingen geeft in verband met het feit dat verzoeker niet van Sierra Leone afkomstig zou zijn. Het CGVS haalt trouwens niet aan dat het onmogelijk zou zijn te bepalen ten aanzien van welke staat verzoekers vrees moet worden onderzocht.

Verzoeker stelt dat hij ter staving van zijn identiteit zijn geboorteakte heeft voorgelegd, alsmede dat het CGVS geen aandacht heeft besteed aan de brief van zijn raadsman in Sierra Leone die duidelijk stelt dat hij risico liep en het land diende te verlaten.

Verzoeker voert tevens aan dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus enkel zou hebben onderzocht in het kader van artikel 48/4, c doch niet in het kader van artikel 48/4, b. Het CGVS geeft volgens verzoeker geen reden waarom de subsidiaire beschermingsstatus gelet op zijn profiel en de informatie in het dossier niet zou kunnen worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, b. Hij meent alleszins in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming en stelt dat artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijk persoonlijke vervolging vereist. Verzoeker zou reeds vier maanden in de cel hebben gezeten in heel slechte omstandigheden.

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient inzake de asielaanvraag een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoeker brengt tot op heden geen documenten bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid. Het feit dat verzoeker geen identiteitsdocumenten bijbrengt klemt in casu des te meer daar hij hiervoor geen aannemelijke verklaring biedt, doch integendeel hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde verzoeker immers eenduidig dat hij nooit een paspoort, een identiteitskaart of een geboorteakte heeft gehad (administratief dossier, stuk 10, verklaring, nr.21). Bij het CGVS beweerde hij daarentegen hier in België geen documenten te hebben doch zijn advocaat in Sierra Leone te hebben gevraagd om zijn identiteitskaart op te sturen (administratief dossier, stuk 4, p.2). Bovendien verklaart verzoeker in het verzoekschrift een geboorteakte te hebben neergelegd, waarbij dient te worden vastgesteld dat deze bewering niet enkel in strijd is met zijn verklaringen bij de DVZ volgens welke hij nooit een geboorteakte heeft gehad doch tevens feitelijke grondslag mist aangezien verzoekers geboorteakte zich niet in het dossier bevindt en verzoeker integendeel, zoals reeds hoger aangehaald, bij het CGVS uitdrukkelijk verklaarde geen documenten bij te hebben in België.

Ook verzoekers bewering dat hij een brief van zijn advocaat in Sierra Leone heeft neergelegd is strijdig met zijn voormelde verklaring bij het CGVS. Zij vindt evenmin steun in het dossier aangezien dit geen dergelijke brief bevat.

Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn ingeroepen asielmotieven. Nochtans verklaarde hij dat zijn zaak naar de rechtbank zou zijn gegaan (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.2), dat hij een advocaat had in Sierra Leone die er voor zorgde dat hij na vier maanden in de gevangenis te hebben gezeten op borg vrijkwam en dat reeds een zittingsdag was voorzien op de rechtbank. Tevens kan uit zijn verklaringen worden afgeleid dat hij in België in contact stond met zijn advocaat in Sierra Leone en zijn zus in Bo (administratief dossier, stuk 4, p.2, 7, 13). Derhalve dient te worden aangenomen dat verzoeker in staat zou moeten zijn omtrent zijn procedure

voor de rechtbank enig begin van bewijs bij te brengen. Dat hij desalniettemin nalaat dit te doen ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker legde bovendien uiterst vage verklaringen af aangaande de organisator van de verkiezingen. Uit de informatie in het dossier blijkt hieromtrent dat de National Electoral Commission (NEC) instond voor de organisatie van de verkiezingen en het personeel dat daarbij werd ingezet (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie).

Wanneer echter aan verzoeker werd gevraagd voor welke organisatie hij werkte bij de verkiezingen bleek hij niet in staat hierop te antwoorden doch gaf hij slechts een algemene functieomschrijving en stelde hij te werken voor de politieke partij SLPP. Wanneer nogmaals uitdrukkelijk aan verzoeker werd gevraagd wie de verkiezingen organiseerde en welk personeel in zijn kiesbureau werkte antwoordde hij niet op de vraag en deed hij alsof hij deze niet begreep. Vervolgens werd gevraagd of hij de Electoral Commission kent, waarop hij bevestigend antwoordde. De afkorting NEC bleek verzoeker aanvankelijk echter niet te kennen. Even verder werd aan verzoeker wederom gevraagd wie instond voor de officiële organisatie van de verkiezingen, waarop hij op algemene wijze aangaf dat er een baas of directeur was. Slechts nadat de vraag nogmaals uitdrukkelijk werd herhaald antwoordde verzoeker dat de 'Election Commission' hiervoor instond en verklaarde hij, na enige aarzeling, dat dit de NEC was. Tekenend in dit kader is het feit dat de door verzoeker opgegeven naam 'Election' Commission niet overeenstemt met de werkelijke benaming van de NEC, namelijk de National 'Electoral' Commission, en dit ondanks het feit dat deze juiste benaming eerder gedurende het gehoor werd gegeven door de interviewer. Wanneer aan verzoeker even verder werd gevraagd of hij dan voor de NEC werkte antwoordde hij bovendien niet op de vraag. Evenmin kon hij zijn precieze rol of functie binnen de NEC geven (administratief dossier, stuk 4, p.3-5, 9).

Dat verzoeker niet spontaan wist aan te geven dat de NEC de verkiezingen organiseerde, de naam van deze organisatie – zelfs nadat deze werd genoemd door de interviewer – niet correct aangaf en niet antwoordde op de vraag of en in welke functie hij voor deze organisatie werkte doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaring in een kiesbureau te hebben gewerkt.

Daarenboven bleek verzoeker in het geheel niet vertrouwd met gangbare verkiezingstermen als 'polling booth', 'party agents', 'party representative', 'polling staff', 'domestic observers', 'local observers' en 'polling clerk' (administratief dossier, stuk 4, p.9), hetgeen de geloofwaardigheid van zijn werkzaamheden gedurende de verkiezingen in een kiesbureau verder ondermijnt.

Uit de informatie in het dossier blijkt tevens dat de verkiezingen met het oog op transparantie op een georganiseerde wijze plaatsvonden en volgens een welbepaalde kiesprocedure. Het personeel werd voorbereid op deze verkiezingen waarbij de nadruk werd gelegd op de organisatorische en procedurele problemen tijdens de eerste verkiezingsronde en op de veranderingen in de procedure en het hele proces werd waargenomen door 'party agents' en waarnemers (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie).

In het licht van deze informatie legde verzoeker uitermate vage, weinig doorleefde en onaannemelijke verklaringen af met betrekking tot het precieze verloop van de verkiezingen en de gang van zaken in zijn kiesbureau. Verzoeker verklaarde dat hij in een kiesbureau werkte en dat hij de kiezers moest tonen waar en hoe te stemmen. Wanneer hem echter werd gevraagd naar welke precieze functie hij uitoefende of welke titel hij had bleek hij niet in staat deze te geven. Hij antwoordde evenmin op de vraag welk personeel in zijn kiesbureau werkte en kon zijn precieze rol of functie voor de NEC niet geven. Verzoeker beweerde dat hij en twee of drie anderen in het kiesbureau werkten om de mensen te tonen hoe te stemmen. Wanneer hem vervolgens werd gevraagd of dit alles was en of er geen andere helpers, organisatoren of personeelsleden waren, maakte verzoeker slechts melding van het feit dat de politie aanwezig was om te controleren. Volgens verzoekers verklaringen was zijn rol ertoe beperkt aan de kiezers het papier te tonen met twee kandidaten, waarna zij gingen stemmen. Wat de rol was van zijn twee collega's bleek hij niet te weten. Verzoeker verklaarde even verder dat zijn functie geen specifieke benaming zou hebben. Vervolgens gaf hij andermaal aan: *"+ 2 andere helpers zoals ik. Weet niet voor welke partij. Alle drie zelfde. We helpen. Alle drie tonen we blad aan kiezer en op welke partijen ze kunnen stemmen. Dat is alles"* (administratief dossier, stuk 4, p.3-5, 9-11, 14).

Dat de verkiezingsprocedure in verzoekers kiesbureau dermate ongestructureerd, ongeorganiseerd en ongecontroleerd zou zijn verlopen is in het licht van de voormelde informatie in het geheel niet geloofwaardig. Derhalve wordt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas andermaal ondergraven.

Voorts legde verzoeker uiterst vage verklaringen af aangaande de concrete feiten die hij zou hebben gepleegd naar aanleiding van de verkiezingen en welke de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn detentie en arrestatie.

Hij verklaarde dat hij elke Mandingo meerdere keren liet stemmen en beweerde dat alle Mandingo's voor de SLPP zijn. Wanneer hem vervolgens werd gevraagd hoe je kan zien of iemand Mandingo is, kam hij echter niet verder dan te stellen: *"We kennen elkaar... De meesten kennen elkaar"*. Gevraagd of je dat aan het uiterlijk ziet, antwoordde hij vaag en ontwijkend en gaf hij aan: *"De mensen uit mijn dorp ken ik"*. Wanneer vervolgens aan verzoeker werd gevraagd hoeveel mensen hij meerdere keren liet stemmen antwoordde hij wederom in vage bewoordingen en stelde hij: *"Enkele... moeilijk te zeggen"*. Hij bleek vervolgens zelfs niet in staat aan te geven of het er tien, dan wel twintig of honderd waren en verklaarde ze niet te hebben geteld. Verzoeker bleek evenmin in staat namen te noemen van personen die hij meerdere keren liet stemmen. Even verder werd nogmaals gevraagd wie verzoeker toeliet meerdere malen te stemmen en aan hoeveel personen hij dit toeliet, doch wederom kwam hij niet verder dan te antwoorden: *"Enkelen"*. Naast zijn vrienden zou hij ook andere Mandingo's hebben toegelaten te stemmen, doch verzoeker gaf opnieuw geen namen. Hij kon daarnaast niet preciseren wie hij precies twee of driemaal liet stemmen of wat zijn plan was (administratief dossier, stuk 4, p.4-5, 8, 11).

Verzoeker legde tevens vage en weinig doorleefde verklaringen af aangaande de wijze waarop hij hierbij tewerk ging. Vooreerst kon hij niet preciseren of hij de enige in het kiesbureau was die vals speelde. Wanneer aan hem werd gevraagd of zijn collega's niet konden zien wat hij deed of hem niet berispten antwoordde verzoeker niet. Hij antwoordde evenmin op de vraag of er dan geen reactie was op wat hij deed noch op de vraag hoe hij hierbij precies te werk ging (administratief dossier, stuk 4, p.11).

De voorgaande flagrante vaagheden in verzoekers verklaringen doen op manifeste wijze verder afbreuk aan zijn beweerde asielrelaas.

Verzoeker brengt daarenboven niet het minste begin van bewijs bij omtrent zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Dit klemt des te meer daar hij dienaangaande vage verklaringen aflegde. Zo kon hij niet aangeven waar hij een tussenlanding zou hebben gemaakt en gedurende twee uur zou hebben moeten wachten, noch waar hij zou zijn geland (administratief dossier, stuk 4, p.7; stuk 10, verklaring, nr.34).

Ingevolge de voorgaande vaststellingen kan in het geheel geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij gedurende de verkiezingen werkzaam zijn geweest in een kiesbureau en in dit kader verkiezingsfraude hebben gepleegd door personen toe te laten meerdere keren te stemmen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas dient niet te worden nagegaan of dit relaas al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van de devolutieve kracht van onderhavig beroep afdoende om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet mist blijkens de motieven van de bestreden beslissing klaarblijkelijk feitelijke grondslag. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 3.2.1) en de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Verzoekers bewering als zou het gehoorverslag van het CGVS bijna onleesbaar zijn mist feitelijke grondslag (administratief dossier, stuk 4). Zijn algemene betoog omtrent de slordigheid van het gehoorverslag is, daargelaten dat bepaalde delen van dit verslag inderdaad enigszins slordig werden opgesteld, niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de hoger gedane concrete vaststellingen. Het gehoorverslag van het CGVS bevat omtrent de hoger geciteerde elementen immers duidelijke en afdoende gegevens. Wat betreft de nota's die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en die werden genomen door zijn advocaat tijdens het gehoor bij het CGVS dient te worden opgemerkt dat deze evenmin afbreuk kunnen doen aan de voorgaande vaststellingen. Het gehoorverslag van het CGVS bevat omtrent de hoger geciteerde elementen immers meer precieze en gedetailleerde gegevens dan de neerlegde neergelegde nota's van verzoekers advocaat. Verzoeker duidt niet aan waar de nota's van het CGVS verschillen ten opzichte van deze van de advocaat.

3.4. Verzoeker preciseert voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Hij toont niet aan dat het CGVS zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of heeft gestoeld op een incorrecte feitenfinding. Het CGVS heeft blijkens de bestreden beslissing gebruik gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meerbepaald het verslag van de DVZ, de vragenlijst van het CGVS en het gehoorverslag van het CGVS. Verzoeker kreeg de kans zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft bij het nemen van de beslissing gebruik gemaakt van deze stukken en de algemene informatie in het dossier. Hij heeft verzoekers asielaanvraag beoordeeld op een individuele wijze en met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

3.5. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op enigerlei partijdigheid van de Commissaris-generaal of waaruit blijkt dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit het loutere feit dat de interviewer tijdens het gehoor aangaf dat verzoekers verklaringen als ongeloofwaardig overkwamen kan geenszins worden afgeleid dat deze bevooroordeeld of partijdig zou zijn geweest. De ambtenaren van het CGVS hebben immers geen persoonlijk belang bij behandeling van de asielaanvraag. Derhalve bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verweerder repliceert bovendien met recht dat geen enkele rechtsregel verbiedt dat verzoeker reeds tijdens het gehoor wordt geconfronteerd met eventuele gebreken of fouten in zijn verklaringen, waarbij overigens kan worden opgemerkt dat op die wijze eventuele misverstanden vermeden kunnen worden daar dit hem de kans biedt zijn verklaringen te verduidelijken. De Commissaris-generaal heeft in casu rekening gehouden met verzoekers verklaringen en de algemene informatie in het dossier. Er zijn in het dossier geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker niet individueel en objectief zou zijn behandeld.

3.6. Voor het overige geeft verzoeker niet aan welk van de "*principes van behoorlijk bestuur*" door de bestreden beslissing zou zijn geschonden noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Evenmin werkt hij uit op welke wijze de "*principes van machtsoverschrijding*" in casu geschonden zouden zijn, noch op welke wijze hij zou zijn geschonden in zijn recht op een "*openbare behandeling van het proces*". Derhalve worden deze onderdelen van het middel niet ontvankelijk aangevoerd. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.7. Verzoekers eerste en enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS